

TÁC PHẨM DỰ THI
LIÊN HOAN PHÁT THANH TOÀN QUỐC LẦN THỨ XVI - 2024

Đơn vị dự thi: Đài PT-TH Đồng Tháp
Tên tác phẩm: KHÔNG THỂ SỐNG MÒN
Thể loại: Câu chuyện truyền thanh
Tác giả/nhóm tác giả: Ngọc Hạnh, Thanh Bình
Ngày phát sóng: 02/3/2024
Thời lượng: 29 phút 46 giây

Nội dung thuyết minh

KHÔNG THỂ SỐNG MÒN

LOGO

PTV: Mời quý vị và các bạn nghe Câu chuyện truyền Thanh: Không thể sống mòn với chủ đề Nghĩa tình, sự đấu tranh không mệt mỏi ở vùng biên giới Tây Nam của Tổ Quốc, nơi đời sống và công tác còn rất nhiều khó khăn, vất vả.

Dẫn chuyện: Một buổi chiều, tại một Đồn Biên phòng giáp nước bạn Campuchia, Ông Thái- Đồn trưởng nhìn trời mưa trắng xóa, nước trút dữ dội xuống đồng bưng. Con kinh Tứ giang giáp biên giới tròng trành chứa túi nước khổng lồ. Bên này bờ kinh, xóm nhỏ biên cương nghèo nàn mà xưa nay người dân đặt là xóm Mòn mỗi như oằn mình trong mưa bão.

Tiếng gió bão, trời gầm, sấm chớp

-Ông Thái: Năm nay nước lên nhanh, lại gặp cơn bão lớn này nữa, tội cho bà con ở trong vùng trũng vất vả quá! **(Tiếng bước chân)**

-Hùng: Dạ, báo cáo thủ trưởng! Có điện thoại dưới kinh Tứ giang gọi lên. Trường cấp 2 điểm phụ ở Gò Mòn mời thất thủ!

-Ông Thái: Đồng chí báo cáo nhanh tôi nghe!

-Hùng: Dạ, trường học bị tốc mái 2 phòng, chỉ còn 1 phòng với văn phòng hiệu trưởng. Đường sá xung quanh ngập hết. Hơn 50 học sinh với thầy cô giáo đang cố thủ trong phòng. Báo cáo. Hết!

-Ông Thái: Đồng chí cho tập trung lực lượng. Tổ 1 trực đơn vị. Còn lại chia 3 tổ, dùng 2 chiếc xuồng máy, mượn của ông Tám 1 chiếc nữa, triển khai nhanh giải cứu thầy trò trường cấp 2 chở về Đồn biên phòng. Tổ ở nhà chuẩn bị dọn dẹp để đón thầy cô và học sinh.

-Hùng và các chiến sĩ: Rõ!

Tiếng xuống máy- tiếng gió mưa, sấm chớp, tiếng người leo neho,

-Quần chúng: Sợ quá, lốc xoáy ghê quá!

-Quần chúng: Nãy gió thổi muốn bay tui luôn á trời! **(Rầm)**

-Quần chúng: Trời ơi, ngã cây cột luôn rồi! **(trẻ con khóc)**

-Yến: con sợ quá! Mẹ ơi.....,cô ơi

-Thanh: Nín đi con. Chút mấy chú biên phòng tới chở mình về, hông sao đâu con!

-Yến: Cô ơi, con hông có biết lội....

-Thanh: Mấy chú tới bây giờ. **(Nói nhỏ)** cô cũng đâu có biết lội.

-Yến: có khi nào mình mắc kẹt ở đây hoài hông cô, con đói quá!

-Thanh: Làm gì có. Ráng chút nữa đi con....,**(Mếu)** con đừng có khóc nữa...

-Yến: Cô, cô cũng khóc hả cô....

-Thanh: đâu có. Nín đi. Cô nghe có tiếng ghe máy kia....

(Tiếng ghe máy ngày một rõ dần- tiếng ồn đám đông)

-Hùng: các thầy cô ơi....

-*Tiếng nhiều người: Dạ.May quá, tưởng thức suốt đêm ở đây rồi...*

-Thanh: Các em trật tự. **(Tiếng lao xao)**

-Hùng: Cô cho các em nhỏ xuống xuống trước đi.

-Thanh: Nè các em, đừng có chen lấn nghe hông...

-Quần chúng: cô Thanh, coi chừng hụt chân! **(Tiếng người té xuống nước)**

-Thanh: Á! Cứu tui với.....

-Yến: Chú ơi, cô hông có biết lội.

-Hùng: có tui ..**(Tiếng người nhảy xuống nước)**...

Dẫn chuyện: Tại Đồn biên phòng, Cô Thanh ngồi nhìn màn mưa trắng xóa, chốc chốc cô lại vào ngó xem các học sinh của mình. Sau hụt chân tưởng chết, tâm tư Thanh rối bời.

-Hùng: Cô Thanh!

-Thanh: (im lặng)

-Hùng: Cô Thanh ơi!

-Thanh: (giật mình) Dạ...

-Hùng: Gì mà cô ngồi thần thờ vậy?

-Thanh: Ngày mai tui sẽ xin nghỉ dạy về quê, anh Hùng à!

-Hùng: (bất ngờ) Sao lại về quê? Tui còn nhớ hồi khai giảng năm ngoái, Thanh phát biểu là muốn đem sức trẻ cống hiến ở vùng biên mà!

-Thanh: Hồi ra trường, tui nghĩ tui trẻ, có thể dạy ở bất cứ đâu. Nhưng lên đây, tui chết hụt mấy lần ...Má tui có mình tui hà. Hồng lẽ tui chôn vùi cuộc đời ở xứ heo hút này sao anh? (khóc)

-Hùng: Cô....(Lặng người đi) Thanh!

-Thanh: Chắc anh thất vọng lắm chứ gì!

-Hùng: Tui hiểu mà. Nhưng mà Thanh có thể từ từ được không? bữa tập dợt văn nghệ ở xã mình, tui sẽ kể cho Thanh nghe câu chuyện ở biên giới này rồi tùy Thanh quyết định.

-Thanh: Còn gì nữa mà kể. Mà thôi được rồi, trước khi rời nơi đây, tui sẽ nghe.

NHẠC

Dẫn: Tại nhà văn hóa xã, Hùng và cô giáo Thanh đang tập dợt văn nghệ để diễn cho bà con vùng biên nghe nhân dịp Ngày quốc khánh 2.9 sắp tới. Thanh ngẫm lại người dân vùng biên sống cơ cực, vất vả qua ngày, lắm lúc chịu không nổi.

-**Thanh:** Mình dợt lại đoạn hò tự biên nhen anh Hùng, em thấy chưa có ngọt lắm.

-Hùng: được rồi, để anh đồn nhen!

Hò Đồng Tháp

-**Thanh:** Hò...hòa...

Sông biên cương nước cuộn cuộn chảy

Mỗi mắt trông quê chỉ thấy nước trắng đồng

Bìm bịp ven sông cát giọng trêu đùa

Thương người xa xứ...Hò ơi...

Thương người xa xứ dạ sâu- hoài hương.

Hùng: *Hò....hòa...hò ơi...*

Dù biên cương trắng trời mưa lũ

Vẫn ấm lòng với hạt lúa củ khoai

Đêm tàn thì rạng ban mai

Người xa xin chọn...Hò ơi....

Người xa xin chọn nơi này làm quê....Hò.....

-Hùng: Chọn nơi này làm quê nghe cô giáo?

-Thanh: Tui vẫn chưa có chắc đâu à!

-Hùng: Hồi sáng giờ tui chờ đi muốn gặp các xóm vùng biên rồi, Thanh thấy sao nè?

-Thanh: Tui thấy mấy em nhỏ cũng tội, ba má đi làm mướn tứ xứ, các em quanh quẩn với ông bà lớn tuổi, rồi học hành ai đâu mà chỉ dạy.

-Hùng: (Thở dài) Cái bụng chưa no, cái áo chưa lành thì học hành dẹp qua một bên, sống đời mòn mỏi thôi.

-Thanh: Tui hiểu tại sao mà người ta gọi xóm này là xóm Mòn mỏi rồi?

-Hùng: Hồng giấu gì Thanh, tui cũng là trẻ mồ côi, y như thằng nhóc hồi sáng đang chăm ngoại bệnh đó.

-Thanh: Vậy mà tui cứ tưởng...

-Hùng: Có một thời tui thấy sống ở xứ heo hút này chán quá. Tui muốn có tiền, xém chút tui thành đưa đầu trộm đuôi cướp rồi/

NHẠC-HỒI TƯỞNG

-**Bà Tư:** Hùng à! Coi quán nghe con, ai mua gì thì bán!

-Hùng: ngoại đỡ chưa ngoại. Để con rờ trán coi. Trời ơi, nóng quá ngoại ơi, để con đi mua thuốc cho ngoại.

-Bà Tư: ngoại uống rồi, chút khỏe thôi.

-Hùng: Minh đi bệnh viện Thành phố ghen ngoại, nghe nói trên đó khám hay lắm.

HA
VA
YEN
DC

-Bà Tư: Thôi! Minh đâu có tiền đi tới TP con ơi.

-Hùng: Hay con đi làm cho dì Ba kiếm tiền nhe ngoại.

-Bà Tư: (**Ng nghiêm giọng**) Hùng! Con Ba Lanh nó làm nghề gì con biết không?

-Hùng: thì đi bán quán nước, đại lý bia, nước ngọt...

Nói lại

-Bà Tư: Bề ngoài thôi con. Nó là dân buôn lậu qua biên giới đó. Ngoại cấm con đi làm cho nó. Lo học cho đàng hoàng đi.

-Quỳnh: Hùng ơi, ...

-Hùng: ơ, em ra liền...(tiếng bước chân)

-Bà Tư (nói với theo) ai đó Hùng?

-Hùng: dạ, con đi chút con về liền.

-Quỳnh: sao mà? Tối nay đi ghen, dì Ba hỏi rồi đó!

-Hùng: ngoại em mới la.

-Quỳnh: Má! Thằng này ba trọn thiệt chớ. Ba hỏi chịu bốn hỏi không.

-Hùng: em sợ.

-Quỳnh: mà nhất như thỏ chùng nào mới khá. Bên này với bên kia chỉ cách con sông biên giới này thôi, có 2 phút là mà bơi qua đây rồi, có người đón sẵn vớt hàng, bỏ túi mấy chai liền.

-Hùng: Lỡ biên phòng biết thì sao anh?

-Quỳnh: Cái miệng ăn mắm ăn muối. Dì ba có cho người cảnh giới, có gì báo liền, sức mấy mấy ông biết mậy. Đi lại đây gặp dì ba chút mậy...(Tiếng xôn xao chợ) Dì ba ơi....

-Bà ba: Thằng quý Quỳnh hả?

-Quỳnh: Dạ, con dẫn thằng Hùng tới cho dì nè.

-Bà Ba (**ngọt ngào**): ủa, Hùng hả con. Ngồi đi, dì làm đá me cho uống.

-Hùng: dạ, con cảm ơn dì.

-Bà Ba: Thằng Quỳnh nói với con rồi phải hông. Tối nay anh của đi gởi hàng qua ghen.

-Hùng: dạ, con sợ...

-Bà Ba: Ngoại con khỏe hông? Mẹ của dì bị y như ngoại con, đau bụng, tiêu chảy, sốt hoài, rồi đi khám người ta nói ung thư, chỉ có 2 tháng là theo ông bà luôn.

-Hùng: Nặng vậy sao dì?

-Bà Ba: Con yên tâm. Đi vài chuyến có tiền đưa ngoại đi trị bệnh, có thằng Quỳnh hướng dẫn, lo gì hông biết nữa a.

-Quỳnh: thôi về chuẩn bị mày, khuya nay tao tìm mày.

-Bà Ba: À, con đem thuốc này về cho ngoại uống, thuốc hay lắm đó.

-Hùng: dạ, con cảm ơn dì. Con về nghe dì.

-Quỳnh: Thuốc gì vậy dì ba?

-Bà Ba: thuốc cảm sốt, kèm 1 viên cho bà già lắm cảm đó ngủ một giấc ngon lành thôi mà!

-Quỳnh: Dì ba đúng là Khổng Minh Gia Cát Lượng....

-Bà Ba: Gia Cát Lượng mày, nói trật lất cũng nói (Cả hai cùng cười)

Nhạc

Tiếng côn trùng, nhái kêu, đêm khuya, tiếng bơi xuống lộp cụp

-Hùng: Trời tối hù hà, mình ghé đâu anh?

-Quỳnh: Tắt đèn pin đi mày, muốn chết hả?

-Hùng: em đâu có.....

-Quỳnh: Vậy ai? chết mịa, gặp biên phòng...

-Hùng: Trời ơi, sao giờ anh?

-Quỳnh: tao vọt trước à.

-Hùng: còn em ?

-Quỳnh: Bỏ xuống đó. Nhảy sông lội trốn đi mày. (Tiếng người nhảy sông)

Dẫn: Tại Đồn Biên Phòng, ông Thái đang xem hồ sơ của Hùng, ông thở dài khi biết Hùng mồ côi, sống cùng ngoại. Lý do buôn lậu là kiếm tiền trị bệnh cho ngoại và cũng mới đi lần đầu.

-Ông Thái: Hồi tối nhảy sông lội dữ lắm mà, giờ run dữ vậy nhóc?

-Hùng: dạ, chú ơi, tha cho con.

-Ông Thái: Chú em năm nay nhiều tuổi? Còn học không?

-Hùng: dạ, con 15 tuổi, học lớp 8, mới bỏ học 10 ngày nay.

-Ông Thái: (Thở dài) lại bỏ học. Chú em có biết là mình phạm pháp không?

-Hùng: dạ, ngoại con bệnh. Mà con sợ ở tù rồi hồng ai lo cho ngoại chú ơi.

-Ông Thái: Không thể tha được, cái gì cũng có cái giá của nó.

-Hùng: Bà mà biết là bà chết à chú ơi.

-Ông Thái: Thôi được rồi. Để chú xuống gặp ngoại rồi tính.

Nhạc

Dẫn: Bà tư đang thắp hương trên bàn thờ của Ba Hùng, bàn thờ không có ảnh, chỉ có chiếc nón tai bèo, chiếc áo cũ của ông để ngay ngắn cạnh lư hương.

-Bà Tư: Dừng ơi. Con phù hộ má dạy thằng Hùng nên người nghe con. (Tiếng chó sủa) Ai đó, Hùng về hả con? Sáng giờ mày đi đâu....ù, chú là...

-Ông Thái: Dạ, con là Thái, ở Đoàn Biên phòng đi Tư ơi.

-Bà Tư: Chú ngồi nghỉ. (Tiếng rót trà) Chú uống trà chú, Chú xuống đây....

-Ông Thái: Cám ơn dì. Con đến đây vì chuyện của cháu Hùng.

-Bà Tư: Trời ơi, thằng Hùng.... Tội qua tui bệnh, uống liều thuốc nó đưa, sao mà ngủ mê mệt tới sáng.

-Ông Thái: dì bình tĩnh. Cháu Hùng khỏe. Mà hồi nãy dì thắp nhang cho ai vậy?

-Bà Tư: Ba thằng Hùng chú à.

-Ông Thái: xin phép dì cho cháu thắp nén nhang. Hồng có ảnh của anh hả dì?

-Bà Tư: Nó mất hồi đó cũng còn trẻ. Gia đình đi làm ăn năm đồng bảy đổi lạc mất ảnh rồi chú ơi. Chỉ còn mấy món đồ kỷ niệm, tui để lên bàn thờ đó.

-Ông Thái: (giật mình) Trời ơi! cái nón bo màu xanh.

-Bà Tư: sao vậy chú?

-Ông Thái: Cái nón này của con tặng anh Dũng, có ký tên nè! Anh Dũng hồi đó có cái sẹo dài ngang bắp tay hả dì?

-Bà Tư: Ủa sao chú biết.

-Ông Thái: Hồi đó ảnh sống ở giồng me nước giáp biên đó dì. Trong một vụ mất phục bắt buôn lậu, tụi con bị tấn công, ảnh nhảy vô giúp sức, bị bọn chúng chém vô tay một đường dài. Vậy mà ảnh vẫn gắng sức lôi tên cầm đầu vô bờ giao cho tụi con.

-Bà tư: Tui có nghe thằng Dũng kể. Mấy năm sau, sanh thằng Hùng rồi, cảnh nhà khó quá, vợ chồng nó đi làm công nhân ở Bình Dương.

-Ông Thái: Rồi sao ảnh mất dì,

-Bà Tư: cũng xui rủi. Một bữa nó phụ bắt thằng ăn cướp, rượt đuổi ào ào trên đường, nó bị thằng kia ép vô xe tải...

(Nhạc tâm trạng)

-Ông Thái: còn vợ ảnh đâu dì?

-Bà Tư: Nhà cũng khổ quá, con vợ nó lấy chồng khác, gởi thằng Hùng cho tui nuôi.

-Ông Thái: tụi con dò hỏi hoài mà hông ai biết, mất liên lạc ảnh luôn tới giờ.

-Bà Tư: Thằng Hùng nó làm bậy gì rồi hả chú?

-Ông Thái: Đêm qua, tụi cháu bắt được cháu Hùng đang bơi xuống chớ hàng lậu qua kinh biên giới đó dì **(Trời ơi)**. Nói chuyện với cháu, thấy Hùng ngoan, chỉ vì đại đột bị dụ dỗ, với lại muốn kiếm tiền trị bệnh cho ngoại.

-Bà Tư: Thấy thằng nhỏ trên chợ xuống đây hoài là tui lo.

-Ông Thái: Dì để con tính, Phải cho thằng Hùng đi học lại dì ơi.

Nhạc

-Thanh: Rồi anh đi học lại hả anh Hùng?

-Hùng: đúng rồi, chú Thái nhận anh làm con nuôi, bảo lãnh cho đi học lại. Ba nuôi nói 1 câu mà anh nhớ hoài.

-(Tiếng ông Thái): Ráng đi con. Đời sinh ra là khoác sẵn cho mình cái áo số phận. Minh phải sống làm sao cho cái áo đó nó đẹp đẽ, tình tươm lên chớ đừng để nó thành cái nùi giẻ cho người đời giẫm lên nghe con.

-Hùng: Ba anh với các chú vận động cất cho bà cháu anh ngôi nhà. Ba nuôi động viên anh thi vô trường Biên phòng, đi học ở Bắc Giang mấy năm rồi về đây tới giờ.

-Thanh: Còn anh Quỳnh đi cùng anh năm đó thì sao anh?

-Hùng: Ta nói, đi đêm lắm có ngày gặp ma, buôn lậu thì gặp Biên phòng, ảnh với mấy người nữa bị bắt tại trận luôn, vụ đó lớn à.

-Thanh: Bà Ba Lanh thoát hả anh?

-Hùng: Quỳnh nhận là chủ mưu nên bị tù 3 năm. Bà Ba thoát nhưng bả sợ mới sang cái quán bỏ xứ qua Cam làm ăn.

-Thanh: Ủa, hôm qua em mới gặp bà Ba Lanh nè!

-Hùng: Em gặp ở đâu?.

-Thanh: Em đi tìm bé Yên để gọi bé đi học lại. Em gặp ở chợ biên giới, chỗ bé Yên đang rửa chén thuê cho quán hủ tiếu á anh. (**tiếng chén bát lanh canh, tiếng ồn ở chợ**)...

-**Thanh:** Yên,! Yên ơi!

-Yên: Ủa, sao cô biết em ở đây?

-Thanh; cô không thấy em đi học cả tuần nay rồi nên cô tìm coi em có bệnh hoạn gì hông Yên à!

-Yên: Em hông có bệnh hoạn gì hết cô ơi.

-Thanh: Cô với bạn bè nhớ em lắm Yên ơi. Trở lại lớp đi em.

-Yên: Má em nói, hỏi cô mầy á, học cho dữ rồi có tiền hông? Ba em thì nói mầy đứa bằng tuổi em biết đi làm mướn, bán vé số hay là công hàng lậu được hết trơn rồi....

-Thanh: Yên à. Em học rồi mai này....

-Yên: Mai này có tương lai chớ gì. Thầy cô rồi mấy chú biên phòng ai cũng nói vậy hết trơn á. Nhưng mà bữa nay nhà em hông có cơm ăn nè cô.

-Thanh: Yên...

-Yên: thôi cô về đi. Lát dì Ba Lanh bên CPC về hẹn tìm em có việc á.

-Thanh: Em cho cô số điện thoại đi, cô vô chợ chút rồi về luôn nghen!

-Yên: Dạ. (**Tiếng chợ búa xôn xao**)

-**Bà Ba:** Yên phải hông con!

-Yên: Dạ, dì Ba mới qua.

-Bà Ba: Ủa. Con nhỏ đẹp gái sáng sủa vậy nè mà cho đi rửa chén.

-Yến: Dạ, tại nhà con nghèo!

-Bà Ba: đi theo đi. Qua bên Cam, đi kiếm cho việc làm, dễ ợt hà, tha hồ mà lụm tiền! -Yến: Mà làm cái gì vậy dì Ba?

-Bà Ba: đi gọi cho anh của dì coi phụ cửa tiệm... anh dì là đại gia bán đồ gỗ bển, đảm bảo con ăn sung mặc sướng, còn có tiền gọi về nhà nữa!

-Yến: Mà xa nhà, con hông biết tiếng Cam, con sợ lắm.

-Bà Ba: (cười giả lả) dì dạy cho mấy hồi. Ví dụ nè hen: Chào anh! anh có khỏe không? Thì nói là Xưa xđây boong! Xốc xấp bai chia tề? Hôm nay, anh boa cho em nhiều tiền? Thì nói là Thngay nung, boong ôi lui thiếp ôn bòn man?

-Yến: ủa, boa là sao dì?

-Bà Ba: Ủa....Dì quên! Ý là bán đồ gỗ rồi khách trả cho mình nhiều tiền á mà!

-Yến: vậy là dễ hà dì?

-Bà Ba: ừa....dễ ợt. Dì sẽ đón con....Lại đây dì nói nhỏ con nghe nè....Vậy nghe con, nhớ đừng có nói ai bên ngoài nghe, người ta phân bì à.

-Yến: Dạ, con biết rồi.

-Bà chủ quán: Yến à, nói chuyện với ai đó, vô đây bưng đồ tiếp chút coi...

-Yến: dạ, Dì về đi, con nhớ rồi....Dạ, con vô liền....

Tiếng chén rớt bể

-Yến: Ui da!

-Bà chủ quán: Trời ơi, con nhỏ này!

NHẠC

-Thanh: Anh Hùng!, Anh Hùng!

-Hùng: Hà?

-Thanh: Chuyện gì anh trầm ngâm dạ?.

-Hùng: Bà Ba Lanh về. Sẽ có chuyện lớn đây!

-Thanh: Em buồn ghê. Đi gọi các em đến trường, đứa nào cũng hỏi học rồi có té ra cơm ăn hông!

-Hùng: Bây giờ là đỡ đỡ lắm rồi đó! Ta nói, bộ đội nè, các anh ở xã nè, với thầy cô giáo mình- sát cánh với nhau mới được vậy đó em.

-Thanh: Thấy bé Yến là em rầu!

-Hùng: Mà nếu em nản, anh nản, ai cũng buông xuôi rồi xứ này con nít lớn lên cũng sống đời mòn mỏi thôi Thanh à!

-Thanh: ...Dạ,... nghe chuyện của anh, thấy chuyện bé Yến, em có suy nghĩ khác rồi.....(Sao em?) Em xin lỗi...Em sẽ cố gắng anh à.

-Hùng: Anh mừng quá! Em nhớ giữ liên lạc với bé Yến nhe. Chuyện này cực kỳ quan trọng.

-Thanh: dạ. (Nhạc)

Dẫn chuyện: Tại Đồn biên phòng, ông Thái tập hợp các chiến sĩ triển khai phương án phối hợp với công an và lực lượng phía nước bạn phá đường dây buôn người qua biên giới mà mục Ba Lanh là một mắt xích quan trọng. Mục tiêu là bắt trọn nhóm này và điều tra mở rộng hơn. Cuộc họp kết thúc, Hùng vẫn còn ưu tư.

-**Ông Thái:** Sao không vô nghi đi để khuya làm nhiệm vụ. Trận chiến này ta quyết phải thắng, và ít tổn thất nhất.

-Hùng: Ba, con còn chuyện này phải hỏi ba.

-Ông Thái: Chuyện gì cứ nói ra hết đi.

-Hùng: Chuyện này bà Ba Lanh ra trận, gạt mấy cô gái xóm mình đem qua Cam làm việc, trong đó có bé Yến nữa. Ba kêu con phối hợp với anh Quỳnh. Con e ngại, ảnh từng là người của bà ta, biết đâu vì tình xưa, ...

-Ông Thái:(**cười xòa**) Ba hiểu ý con. Ba đã theo sát Quỳnh mười mấy năm nay rồi- Con biết là khi tất cả quay lưng, Quỳnh được mở một con đường. Rồi khi sự thiện lương đã được đánh thức thì Quỳnh nó sẵn sàng hy sinh vì việc lớn...

-Hùng: Ba, con vẫn lo...

-Ông Thái: Đêm nay là lửa thử vàng đó con.

-Hùng: Dạ, con rõ.

-Ông Thái: bà ngoại với cô giáo Thanh cùng các cụ cao tuổi đã được bố trí chỗ nghỉ ngơi ở Đồn đảng hoàng rồi. Ba không muốn bà con kinh sợ.

Tiếng côn trùng kêu, tiếng cú rúc...

Dẫn: Khuya đó, theo kế hoạch, thiếu úy Hùng cùng đồng đội dùng ghe máy ém quân đầu con kênh biên giới. Các lực lượng phối hợp chia tổ chặn các điểm quan trọng, kể cả hai bên cánh đồng.

Tiếng côn trùng kêu- chó sủa từ xa trong đêm

-Tội phạm 1: Mày dẫn các em băng cánh đồng này ra sát bờ kinh nhe

-Yến: (Tiếng chân nhieều người, Tiếng vấp té) Ui da.

-Tội phạm 2: đứng dậy đi. Cẩn thận, đừng có la lớn.

-Tội phạm 1: Có đưa nào biết lộ không?

-Yến: em hông biết (**Quần chúng**) em cũng hông biết).

(Bỏ tiếng khóc- tiếng chị Yến)

-Tội phạm 2: Lát ngồi im trên xuồng nhe, lộn xộn lộn xuồng sông chết à!

-Yến: dạ.

-Tội phạm 1: tới rồi. Xuống xuồng, mày bơi mũi, tao bơi lái nhe!

(Tiếng dầm lụp cụp)

_Yến+ quần chúng:ui da, chị vịn coi Yến...+ Yến: ui, té em!

-Tội phạm 2: (nạt nhỏ) từ từ mấy bà, chìm xuồng bây giờ...

(Tiếng dầm bơi)

-Hùng: (Nói với Quỳnh) Chuẩn bị nhe anh! Ra hiệu anh em đi!

-Quỳnh: Có ánh đèn pin, 3 sáng 1 tắt-Các anh đã trả lời.

-Hùng: Bắt đầu...(Tiếng ghe máy) -Dừng lại!

-Tội phạm 1: chết rồi. Bơi lẹ mày.

-Yến: Em sợ quá. (Quần chúng: làm sao bây giờ)

-Tội phạm 2: Im đi! Chìm xuồng bây giờ..Mày tin tao đập 1 dầm không hả con kia.

(Tiếng máy tới gần)

-Hùng: Đầu hàng đi!

-Tội phạm 1: Mày bơi đi. Để tao đập nó. (Tiếng dầm khua lớn)

(Tiếng súng chỉ thiên)

-Tội phạm 2: Chết mẹ, lột ổ phục kích, bỏ xuống nhảy xuống nước mày!

-Yến: (Khóc, 2 giọng phụ nữ) Còn mấy em thì sao? (Quần chúng) sao giờ Yến ơi.

-Tội phạm 1: Kệ mày!

-Hùng: Anh em lo cho các nạn nhân nhe...

(Tiếng nhảy xuống nước liên tiếp)

-Tội phạm 1: đánh nó rồi rút lẹ mày. Cho mày 1 dao nè!

-Hùng: Ui da...

-Quỳnh: có thằng Quỳnh theo tới đây!

(Tiếng nhảy xuống nước).

-Tội phạm 2: Mày hả Quỳnh theo?

-Quỳnh: Tao nè!

-Hùng: anh Quỳnh...thì ra anh...

-Tội phạm 1: Tiếp tao khừ thằng bộ đội này coi mày

-Quỳnh: Tiếp nè, tiếp nè...

-Tội phạm 2: Sao mày đánh nó, lộn rồi.....

-Quỳnh: Lộn nè...(ĐÁNH) Nó ngất rồi... Hùng, mày chảy máu quá nè, có sao hông?

-Hùng: (Nói mệt) Còn thằng kia...

-Quỳnh: Yên tâm! Để tao.... Lặn hả mày....

-Hùng: (nói mệt) Minh, mình... kéo nó vô đi anh!

Nhac...

Tiếng người ồn ào.

-Bà Tư: chuyện gì đó Thanh?

Nói lại -Thanh: Dạ. Mấy chú biên phòng bắt tội phạm bà ơi.

-Ông Thái: Dẫn mấy cô gái vô đây. Nhờ cô Thanh chăm sóc phụ nghe các đồng chí. Tuyệt đối không kể về chuyện của Hùng nghe. (Dạ)

-Yến: Bác ơi, con sợ quá hà.

-Ông Thái: Qua rồi cháu, đừng sợ. Vô phòng ngồi nghỉ đi cháu.

-Thanh: Yến, em đó phải hông Yến?

-Yến: Cô ơi, cô ơi, em sợ quá...

-Bà Tư: vụ gì vậy chú Thái? Sao mấy cô gái này ướt hết trơn vậy?

-Thanh: Vô đây cô thay đồ cho mấy em, cô có chuẩn bị sẵn đây.

-Ông Thái: Dạ. Tụi con phối hợp mật phục bắt các đối tượng buôn người, lừa gạt mấy em, mấy cháu qua CPC làm việc, Bọn chúng đã bị bắt rồi má ơi.\

-Bà Tư: Nãy nghe có tiếng súng nổ. Thành Hùng đâu?

-Ông Thái: Dạ, Hùng chiến đấu cực kỳ gan dạ, mưu trí. Cậu ấy đã nhảy xuống kinh chặn bắt tên đầu sỏ liều lĩnh nhất. Nó có dao, nhưng may đồng đội đã yểm trợ, Hùng an toàn đưa tên buôn người vô bờ.

-Bà Tư: Rồi Hùng cháu tui đâu?

-Ông Thái: Do đây là chuyên án lớn, phá xong phải về Trung ương báo cáo và triển khai mở rộng thêm vụ án buôn người khắp vùng biên giới này nên Hùng với Quỳnh đi ngay trong đêm rồi má.

-Bà Tư: Quỳnh nào?

-Ông Thái: Má yên tâm, Quỳnh bây giờ là cánh tay đắc lực của tụi con. Con hứa tháng sau đám giỗ anh Dũng, thằng Hùng sẽ về kịp.

-Bà Tư: Trời ơi, thiệt vậy tui đỡ lo, chớ nghe nổ súng tui muốn rút tìm ra ngoài.

-Ông Thái: Thôi má vô ngủ đi má. (Nói nhỏ) Hùng ơi, con không được chết, con phải về nghe. (Nghiêm giọng) Đồng chí phải về nghe, biết bao nhiệm vụ đang chờ.

Nhạc

Dẫn: Một tháng sau, tại nhà bà Tư. Cô giáo Thanh đang phụ bà Tư gói vài chục đòn bánh tét chuẩn bị mai đám giỗ ba của anh Hùng. Vẫn chưa có tin tức gì của anh Hùng làm bà Tư vô cùng lo lắng.

-Thanh: Ngoại ơi, sao ngoại đi ra vô hoài vậy ngoại?

-Bà Tư: Cả tháng nay, đêm nào ngủ ngoại cũng nằm mơ.

-Thanh: Ngoại thấy gì vậy?

-Bà Tư: Ngoại thấy thằng Hùng nó ở dưới kinh này nè, mà máu me tèm lem hết. Tỉnh dậy nước mắt ngoại ướt gôi hết tron...

-Thanh: Ngoại ơi, tại ngoại lo quá đó.

-Ông Thái: Má ơi, cô giáo ơi, bánh chín chưa, cho cha con tui ăn với!

-Hùng: Ngoại ơi, con về rồi nè!

-Bà Tư: Trời ơi, Hùng! Ngoại mừng quá...

-Hùng: ngoại...

-Bà Tư: Dữ thần heng, lập công lớn rồi đi mất tiêu!, ngoại lên Đồn hỏi thì ba nuôi mày nói là mày bận công việc, không có xài điện thoại, thiệt tình,.....

-Hùng: Dạ, Giờ con về rồi đây nè! Thanh, cảm ơn em qua đây hủ hi với ngoại!

-Thanh: Dạ, em qua đây nói chuyện với ngoại cho vui....

-Ông Thái: chớ hông phải qua đây để nhắc chuyện thiếu úy Hùng sao?

-Thanh: Chú này! Ghẹo con hoài hà!

-Bà Tư: ba thầy trò uống trà đi, trời ơi, mừng gì đâu á. Quỳnh khỏe hả cháu?

-Quỳnh: dạ, con khỏe như voi ngoại ơi.

-Ông Thái: Bây giờ an toàn rồi. Con nói thiệt với má. Hôm đó, Hùng bị tên tội phạm liều lĩnh rút dao đâm ở dưới kinh.

-Bà Tư; trời ơi. Tui nghi có chuyện mà. Đâu, chỗ nào, đưa ngoại coi.

-Hùng: con hết chết rồi ngoại ơi.

-Quỳnh: Sau khi sơ cứu cầm máu, Chú Thái biểu con cùng hai chiến sĩ đưa Hùng đi bệnh viện liền trong đêm, sợ ngoại lo lắng nên giấu ngoại thôi.

-Ông Thái: Hôm đó, nhờ Quỳnh gan dạ nhảy xuống phụ đánh ngất tên kia, nếu không Hùng khó toàn tánh mạng.

-Bà Tư: cảm ơn cháu nhiều lắm.

Nói lại: -Quỳnh: Dạ, hôm nay đi chăm sóc Hùng, nay mới được về lại quê. Bây giờ cho phép con báo cáo nghe chú. Tôi, Nguyễn Văn Quỳnh, báo cáo thượng tá Đoàn trưởng, báo cáo thiếu úy Hùng, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ.

Mọi người cùng cười.

-Ông Thái: Chú mày bày vẽ, nghiêm túc, ra dáng quá hen. Giờ tới chú nghe. Tôi, thượng tá Huỳnh Văn Thái- Đoàn trưởng Đoàn Biên phòng, kiêm ba nuôi của thiếu úy Hùng yêu cầu thiếu úy Hùng và cô giáo Thanh cùng hát mừng ngày đoàn tụ.

-Hùng: Tuân lệnh ba!

Lý con sáo

Nam: *Ta so dây*

Tiếng nhạc khơi niềm yêu thương

Ôm trọn vùng biên cương

Ta quên đau khổ riêng mình

Kết chặt mối thâm tình

-Nữ: *Vùng biên này sẽ qua cơn bão giông*

Ta thấp lên ánh trăng trong-bình yên

-Nam: *Đây dạt dào niềm tin trong mắt em*

-Nam_ nữ: *Trăng long lanh xin chứng cho tình ta*

-Ông Thái: Hai tháng nữa là con về nghỉ hưu, hoàn thành nhiệm vụ của người lính biên phòng.

-Bà Tư: mới đó mà cả chục năm rồi phải không con? Không có con thì thằng Hùng, thằng Quỳnh với biết bao nhiêu đứa nữa nó sống Mòn sống mãi ở xứ này.

-Hùng: Vui lên ngoại.

-Ông Thái: Má vui lên. Con về hưu, thì còn lớp trẻ, Hùng nè, Quỳnh nè, các chiến sĩ trẻ khác, rồi cô giáo Thanh nữa...

-Hùng: Con xin hứa, con với các bạn của con phải góp phần mình đặt tên lại cho dòng kinh này, cho cái xóm heo hút này, phải xóa cái tên mòn mỏi mới được ba à.

-Ông Thái: Con kinh cũng như con người. Kinh có xanh trong, có lành thì đất mới nở hoa, nhà mới ấm chỗ được.

-Bà Tư: Qua cơn mưa trời lại sáng rồi. Hùng với Thanh hát cho ngoại nghe nữa đi con.

-Hùng: Tuân lệnh ngoại....

Vc câu 6.

-Nam: Mình sẽ bên nhau tìm hòa chung nhịp đập, cùng góp sức dựng xây cho biên giới thêm giàu.

-Nữ: Đêm trăng này ta đã có nhau, hát giữa biên cương nghe dâng trào thương cảm

Thương rơm rạ trên đồng thương cả người làm lỗi. Ta cùng ước mơ cho biên giới này chồi xanh. Nhạc

PTV: Cảm ơn quý vị và các bạn đã theo dõi câu chuyện truyền thanh : KHÔNG THỂ SỐNG MÒN do Đài PT-TH Đồng Tháp thực hiện./.

XÁC NHẬN CỦA THỦ TRƯỞNG ĐƠN VỊ

KT. GIÁM ĐỐC
PHÓ GIÁM ĐỐC

Nguyễn Thị Ngọc Diệp